

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ ΤΡΟΧΑΔΗΝ.

Ὁ Δεκανεύς προγυμναστής γνωρίζει ὀλιγώτερα τῶν στρατιωτῶν του. Ὑπεύθυν ἢ ἀκόλουθος θεωρεῖα :

Δεκανεύς. Μὲ τὸ πρόσταγμα μεταβολή! θὰ φέρετε τὸν πόδα σας τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον ἀδιάφορον ὅπισθεν τοῦ ἐτέρου εἰς ἀπόστασιν 50, 100, 150 ἐκατοστῶν, τέλος πάντων ὅσον πρέπει καὶ ἔπειτα θὰ κάμετε στροφὴν κτλ. ἢ θεωρεῖα ἐξακολουθεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁπότε πλησιάζει ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιθεωρητής.

Ὁ Δεκανεύς : Τροχάδην ! . . .

Καὶ ἤδη ὁ Δεκανεύς εὐρίσκεται εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐλευθέρως πάλιν ἐπαναρχίζει τὴν θεωρίαν του ὡς ἐξῆς :

— Μὲ τὸ πρόσταγμα προνηδὸν θὰ βάλλετε ἔν ἀπὸ τὸ δύω σας χέρια κατὰ γῆς καὶ θὰ πέσητε μπρούμιτα ! ὀλιγον ὅμως προσεκτικὰ διὰ νὰ μὴν κτυπήσητε λοιπὸν προεξέετε . . .

— Προνηδὸν !

Πάντες οἱ γυμναζόμενοι κάμνουσιν ὡς τοὺς ἐδίδαξεν ὁ δεκανεύς, εἴτα μὲ ἓν ἄλλο πρόσταγμα ἐγείρονται οἱ περισσότεροι μὲ γδαρμένας παλάμας· ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιθεωρητὴς πλησιάζει.

Ὁ Δεκανεύς. Τροχάδην ! . . .

Ὁ δεκανεύς τώρα πρὸς περισσότεραν ἀσφάλειαν καὶ ἔνο κρυβῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἀξιωματικοῦ : προστάζει, δεξιὰ, ἄριστερά, ἡμισὺ ἐπιδεξιὰ, ἡμισὺ ἐπ' ἄριστερά, στὰ τέσσαρα ἐπὶ τέλους καὶ πρὸς Ἰλισσὸν ! Ὡδῶ προφυλαγμένος ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ὅλου καὶ μάρτυρα ἔχων μόνον τὸν Θεὸν καὶ τὴν ψυχὴν του ἐπαναρχίζει τὴν θεωρίαν του· οἱ στρατιῶταί του ἐν τούτοις εἶναι κατευχαριστημένοι μὲ τὸν δεκανέα των διότι γυμνάζονται à plaisir· ὁ δεκανεύς κατὰ τὴν νέαν περιλήσιν θεωρεῖα του

ἐνθουσιάζεται, τανύει τὴν φωνήν του, ὁ ἀξιωματικὸς τὸν παίρνει μυρωδιὰ καὶ κατέρχεται εἰς τὸν Ἰλισσόν· ὁ δεκανεύς μένει ἐμβρόντητος πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ μὲ τὴν συνήθη του ψυχραιμίαν :

Ἀνάπαυσις ! . . ἐπιφωνεῖ καὶ προσμειδᾷ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν ὅστις δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Τοιοιουτρόπως ὁ Δεκανεύς γυμνάζει τοὺς στρατιώτας του, κατορθώσας νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὴν φήμην ἀρίστου καὶ κOURάστου προγυμναστοῦ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΡΦΕΥΣ.

ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ.

Κατάσκοποι ἐκ τῶν **Κατασκόπων** οἱ φοιτῆται τοῦ Θεάτρου Ὀρφέως ἡρώτων ὁ εἰς τὸν ἄλλον μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως :

— Τι ἐννόησες ;

— Ὅ,τι καὶ σύ.

Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Λεονάρδος κουράζεται γλίσγωρα καὶ τοιοιουτρόπως δὲν κατορθοῖ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν μεταφράσεών του θρίαμβον.

Πέρυσι μετὰ τὰ προσφιλῆ του *Γεροτοπαλλήκαρα* μᾶς ἐτρατάρισε τὴν ἀποτρόπαιον *Βρασιλιανήν* του, ἐφέτος μετὰ τοὺς ἀθανάτους *Πειρατὰς* τοὺς ἀσκόπους *Κατασκόπους*.

Δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τῶν πολλῶν οὔτινες καὶ μετὰ τὴν

Α'. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 16

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ὅδε προηγ. φύλλον)

Ἡ Ξενοδόχος ! Εἰξεύρετε τί εἶναι ἡ Ξενοδόχος καὶ μάλιστα τῆς λατινικῆς συνοικίας. Εἶναι ὁ ἐφιέλτης τῶν σπουδαστῶν, τὸ ξέφος τοῦ Δαμοκλέους, τὸ ὁποῖον αἰσθρεῖται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν των. Ὅφειλεις εἰς τὴν Ξενοδόχον σου ; Θὰ σε ἐπισκέπτηται ἡμέραν παρ' ἡμέραν ζητοῦσα τὸ ἐνοίκιον. Καὶ ὅσκις ἔρχεται ἐπιστολὴ συστημένη ἢ θυρωρὸς θὰ σπεύσῃ ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκοδέσποιαν, ἥτις θὰ ἔλθῃ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγείας σου. Ἐξέρχεσαι ; Αὐτὴ θὰ ἀναβῇ νὰ ἀνοίξῃ διὰ τῆς ἀντίκλειδός της τὸ δωμάτιόν

σου, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὰ πράγματά σου εὐρίσκωνται ἐν ὁμῇ ἐκεῖ. Ἡ θυρωρὸς εἰς τοὺς ἐρωτῶντας διὰ σὲ θὰ προσποιῆται ὅτι δὲν σε γνωρίζει, καὶ ὁσάκις διέρχῃσαι πρὸ τῆς παρὰ τὴν εἴσοδον σκοπιᾶς θὰ καταβιάζῃ τὸ πρόσωπον διὰ νὰ μὴ σε χαιρετίσῃ.

— Αὐτὰ εἶναι καὶ τι τοῦλάχιστον—εἶπεν ἡ κ. Βερνὼν καὶ ἀμέσως ἠλλαξεν ὄψιν. Βεβῆλθεν ἀπειλητικῇ, ἀπότομος, ἐξηγριμμένη γαλῇ, καὶ αἴφνης ἐξημερώθη, ἐγένετο φιλόφρων καὶ ἡτοιμάζετο νὰ προσφέρῃ καὶ φιάλην Μαλάγας. Ἀλλ' ὁ κ. Ἀλεξάνδρος δὲν τὸ ἐπέτρεψεν.

Οὕτω διὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦλάχιστον καὶ διὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ Μαρκήσιος ἀπηλλάγῃ τῶν ὀχληρῶν ἐπισκέψεων τῆς Ξενοδόχου του, ὁπότεν ἄλλη ἀπροσδόκητος ἐπίσκεψις ἦλθε νὰ ταραξῇ τὴν οἰκιακὴν ἡσυχίαν τοῦ Μωρυγνὺ ἢ μᾶλλον τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου.

Ὁ κ. Ἀλεξάνδρος, ὁ ἀποζῶν ἐκ τοῦ καθυστερουμένου μισθοῦ του καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς κληρονομίας τῆς θείας του εἶχε συνάψῃ φίλιας μὲ τὴν ἀντικρὺ αὐτοῦ καθημένην οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένεια αὕτη ἀπηρτίζετο ἐκ τῆς μητρὸς, χήρας Μαρταίν, τοῦ υἱοῦ της, ὅστις ἦτο τεχνίτης καὶ εἰργαζέτο εἰς κατὰστημά τι λαμπρῶν καὶ ἐξαρτημάτων τοῦ ἀεριοφωτός ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Chaussée d'Autin καὶ δύο θυγατέρων, εἰς ὧν ἡ μία ἡ πρωτότοκος ἐκαλεῖτο Μαριάννα καὶ ἦτο δέκα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν, ἐνῶ ἡ δευτέρη ἡ Λιζέττα ἦτο μόλις

δευτέραν ἀκόμη παράστασιν ἐξακολουθοῦν νὰ διατείνωνται· ὅτι δὲν κατάλαβαν τίποτα.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πάλιν μετ' αὐτὸν καθήκοντος καὶ συνειδήσεως εἶναι ἡ βράσις ἀφ' ἧς ὠκοδομήθησαν οἱ Κατασκόπων τόσον ἐπιτυχῶς, ὅσον ἡ οἰκία τοῦ κ. Χωρέμη.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ ποιητὴς τῶν ἡθέλησε νὰ γράψῃ δράμα, ἀλλὰ δὲν ἔγραψεν εἰμὴ σκελετὸν δράματος, ὡς βεβαίως ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ κ. Χωρέμη εἶχε τὴν καλὴν διαθέσιν νὰ κτίσῃ οἰκίαν, ἀλλ' αὐτ' αὐτῆς ἐκτίσε μεγαλοπρεπὲς περιστερεῶνα.

Ἐποθέτομεν ὅτι ὁ κ. Λεονάρδος ἡθέλησε διὰ τῶν Κατασκόπων του νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ὡς μεταφραστὴν συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ καὶ ἴδῃ ἂν καὶ ὡς εἰσηγητὴν Κατασκόπων ἀκόμη τὸν παρακολουθῇ.

Τὸν κατεργαράκον!

Τὸ θέατρον εἶχον κατακτήσει τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνη Συριανὰί. Μία τῆς ὁποίας τὸ χεῖλος ἔφερε πορφύραν. Ἦτο βασιλεὺς τῶν χειλέων.

Ἄλλη, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ εἶχον τὸ χρῶμα θαλάσσης ὅταν τὴν αὐγὴν ὑπὸ οὐρανὸν ἐνδεδυμένον λεπτὴν ὀμίχλην ἤρεμῃ. Ἐπὶ τοῦ μελαγχρωτοῦ αὐτῆς μετώπου συνεπλέκοντο κλώνοι κόμης χρυσεῆς.

Τὸ ὄνομά της; Μὲ αὐτὸ ἤρχισεν ὁ Ὅμηρος τὴν Ἰλιάδα του.

Καὶ τρίτῃ Συριανὴ σύρουσα κατόπιν τῆς ἐρώτων ἐμπνεύσεις.

Ἄν ἦτο καὶ τὸ Ἀγαλματάκι!

Λάβετε τὰ μέτρα σας, κυρίαι Ἀθῆναι, διότι ἀπεσυνώθημεν.

Πολὺ συνεκίνει καὶ μία ἄλλη, ὅχι πλέον Συριανὴ, καταρλημένη αὐτὴ ἀπὸ τὰ πυριφλεγῆ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ἡλίου εἰλη, ἀνθοῦσα μέσω τῶν Συριανῶν.

Νὰ μᾶς ζήσῃς κύριε Λεονάρδε!

Καὶ ἂν ἐνύμφευσες τοὺς Κατασκόπους μὲ τὴν Βρασιλικὴν σου καὶ μᾶς ἐπαρουσίαζες ἐντὸς μιᾶς ἐσπέρας τὸ ζεῦγος αὐτὸ, πάλιν συγγνωστὸς θὰ ἦσο ἂν κατωρθοῦς νὰ γίνῃς ἄξων τόσον εὐμόρφου κόσμου.

Μάριος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἡ νεωτέρα φιλολογία μας ἤρχισεν, ἔλεγεν εἰς ἀπὸ τῆς Βαβυλωνίας τοῦ Βυζαντίου καὶ διὰ τοῦτο εἶναι Βαβυλωνία.

Ὅταν ἤμουνα νέος, ἔλεγε Γερντοπαλλήκαρον πρὸς φίλον του, τρίχα ἔλειψε νὰ γίνω καλόγηρος.

— Τί τρίχα τοῦ ἀπαντᾷ ὁ φίλος του. Γυναῖκας;

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον μετὰ δύο νυκτεμπόρων, ἀπέναντι τῶν ἐμπορευμάτων των:

— Τί σκέπτεσαι;

— Τί νὰ κόψωσαν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα!

Εἰς τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου εἰς:

— Μὴ συζητῆτε εὐλογημένοι καὶ ζεσταίνεται ἡ θάλασσα.

ᾠδωκαέτις. Ἡ Μαριάννα ἦτο ὥρατος ἄγγελος μὲ μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ καστανόχρουν κόμην, κόρη αἰδήμων, ἀλλὰ εὐπροσῆγορος καὶ χαρίεσσα. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος μὲ τὸ μονύελον, τὸ ὁποῖον προσήρμοζε συχνότατα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν εἶχεν ἰδεῖ τὴν κόρην ταύτην. Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ τῇ μειδιᾷ, νὰ τῇ ἀποτεῖνῃ ἐνίοτε ἐξερχόμενος εἰς τὸν μικρὸν του ἐξώστην τὸ καλὸν ἡμέρα καὶ μετὰ δύο ἡμέρας μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐξῆλθε τὸν κατοικοῦντα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ὄδον τοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ ἐξερχόμενον, ἐπεχείρησε τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς εἰς ποῖον πάτωμα κατοικεῖ. Τὸ ἄθῳον τοῦτο λάθος τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς γνωριμίας. Ἐκτοτε—οὐχὶ πλέον κατὰ λάθος—ἐπισκέπτετο πολὺ συχνὰ τὸν οἶκον τῆς κυρίας Μαρταῖν καὶ ἰδεοῦτο ὡς ὁ μελλοντικός της Μαριάννης, πρὸς ἣν ἐπεδείκνυε διάπυρον ἔρωτα.

Ἄλλ' ἡ οἰκογένεια Μαρταῖν φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψει ὅτι ὁ κ. Ἀλέξανδρος εἶχεν ὑψηλοτέραν κοινωνικὴν θέσιν ἢ οἶαν ἠθελε νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην. Καὶ μήτηρ καὶ υἱὸς ἤρχισαν νὰ σκέπτονται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἰσῆλθε μὲ καλοὺς σκοποὺς εἰς τὸν οἶκόν των.

Ἡ πρώτη, καθ' ἧς ἐπέπεσεν ἀγρία ἡ ὀργή των, ἦτο ἡ πτωχὴ Μαριάννα. Ἀγγελος, ὅλη ἀγαθότης καὶ ἀφέλεια

τὴν εἶχεν ἀπατήσῃ ἡ προσποίητος ἐκείνη εὐγένεια καὶ γλυκύτης τοῦ Μαρκεσίου. Ἡ Μαριάννα ἦτο ἀφοσιωμένη ὅλη εἰς τὸν ἐραστὴν, ὅστις τῇ εἶχε προσφέρει ἀρραβῶνα πολὺτιμον βραχιόλιον. Καὶ εἰς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὠοδόμει τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν της. Ἀλλ' ἄθῳα κόρη ἀνεζήτη τὴν χρυσαλλίδα μετὰ βάπτων καὶ ὅταν ἡ ἑλπίς ἀπέπτη αἰ σπεῖραι τῆς βάπτου, τὴν ὁποῖαν ἐνηγκαλίζετο, τῇ εἶχον κατασχίσει τὰς χεῖρας καὶ ἡ χρυσαλλίς ἦτο μακρὰν . . . μακρὰν.

Ἡ Μαριάννα ἔκλειε τὴν δυστυχίαν της ἀφοῦ ἠγνόησε τὴν ἀπάτην της. Ὁ δὲ Μαρκεσίους ἐξηκολούθει νὰ τῇ ὑπόσχεται ἀκόμη. Ἀλλ' ἐκείνη ἀπελπισθεῖσα καὶ αἰσχυνομένη τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν μητέρα εἶχεν ἀποφασίσῃ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἀπόφασιν, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀπόγνωσις ὑποδεικνύει ὡς καταφύγιον καὶ ἐπιβάλλει ἡ αἰσχύνῃ, ὡς καθήκον καὶ τιμωρίαν τῆς ἀδυναμίας. Πτωχὴ κόρη, ἀποζῶσα ἐκ τῆς ἐργασίας της, ἐκ τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζε, δὲν εἶχεν ἄλλην παρηγορίαν ἢ τὸν γάμον. Ἦδη τὸ βάραθρον ἠνολίγετο ἐνώπιόν της, δύο βάραθρα ἐπίσης ἀπαίσια, ἡ ἀτιμία ἢ ὁ θάνατος.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Εἰένος.